

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/64/2024
Identifikačné číslo spisu:	6116211900
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6116211900.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Valentovej a členov senátu JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Ľubora Šeba v spore žalobcu JUDr. V. Z., narodeného XX. G. XXXX, B. B., B. XXXXX/XX, právne zastúpeného KOVAL & spol., advokátskou kanceláriou, s.r.o., Banská Bystrica, Komenského 3, IČO: 36648892, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Oskar Chnápko, proti žalovanej Generali Česká pojišťovna a.s., IČO: 45272956, Spálená 16, Praha, Česká republika, konajúca prostredníctvom Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, IČO: 54228573, Lamačská cesta 3/A, Bratislava, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou ABELOVSKÝ - PETRUŇO, s.r.o., IČO: 56542623, Zvolen, Tehelná 189, o zaplatenie 2.439,04 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 9C/169/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. januára 2024 č. k. 17Co/36/2023-756, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. novembra 2022 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom Krajského súdu Banská Bystrica ako odvolacieho súdu vyjadreným v zrušujúcom uznesení zo dňa 28. februára 2022 č. k. 15Co/50/2020-583, v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že predmetom konania je uplatnený nárok žalobcu na poistné plnenie z havarijného poistenia motorového vozidla zn. Z. S. ev. č. B a to na základe poistnej zmluvy zo dňa 25. júna 2014 uzavretej s pôvodnou žalovanou (Generali Poist'ovňa, a.s.) ako poisťovateľom. Nárok mal žalobcovi ako poistníkovi podľa tvrdení žalobcu vzniknúť v dôsledku poistnej udalosti zo dňa 29. novembra 2015. Súd prvej inštancie uviedol, že ak uplatnený nárok vyplýva z poistnej zmluvy, tak aktívne vecne legitimovaný na jeho vymáhanie je práve ten, komu tento nárok (právo) samotná zmluva priznáva - z ustanovenia článku XI. VPP HAV 12, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť poistnej zmluvy

jednoznačne vyplýva, že ak nastala poistná udalosť, má poistený právo na poistné plnenie za podmienok uvedených vo VPP HAV 12 a/alebo v ďalších ustanoveniach poistnej zmluvy. Poisteným sa na účely predmetnej poistnej zmluvy rozumie spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a.s., medzi stranami nebolo sporné (vyplýva to aj z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01. júna 2022), že žalobca nebol v čase škodovej udalosti zo dňa 29. novembra 2015 vlastníkom predmetného motorového vozidla, pretože bol len jeho leasingovým nájomcom podľa leasingovej zmluvy č. XXXXXXXX zo dňa 25. júna 2014 uzavretej so spoločnosťou UniCredit Leasing Slovakia, a.s., ako leasingovým prenájomcom. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že poistnú zmluvu uzavrel žalobca ako poistník s pôvodnou žalovanou ako poisťovateľom s tým, že ako poistený a vlastník bol v zmluve uvedený UniCredit Leasing Slovakia, a.s.. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 797 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), z ktorého vyplýva právo na plnenie v prípade poistnej udalosti v prospech poisteného (UniCredit Leasing Slovakia, a.s.). Zároveň rovnakú úpravu obsahujú aj VPP pôvodnej žalovanej pre havarijné poistenie motorových vozidiel VPP HAV 12. Súd prvej inštancie mal za zrejmé, že v prípade poistnej zmluvy zo dňa 25. júna 2014 išlo o tzv. poistenie cudzieho rizika (poistná zmluva v prospech tretieho), pričom právo na poistné plnenie v prípade poistnej udalosti zmluva (totožne so zákonnou úpravou) priznávala poškodenej (UniCredit Leasing Slovakia, a.s.) a nie žalobcovi. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitimáciu v tomto konaní neodvodzoval z poistnej zmluvy, ktorú ako poistník uzavrel s právnym predchodcom žalovanej, ale od zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01. júna 2022, ktorú uzavrel žalobca ako postupník so spoločnosťou UniCredit Leasing Slovakia, a.s. (poistený a vlastník osobného motorového vozidla v čase vzniku škodovej udalosti) ako postupcom, z ktorej vyplýva, že postupca postupuje na postupníka svoju pohľadávku v sume 2.439,04 eura, ktorá predstavuje doposiaľ nevyplatené poistné plnenie zo strany poisťovne postupcovi. Žalobca predmetný nárok na poistné plnenie uplatnil na súde žalobou zo dňa 21. júna 2016, z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky však vyplýva, že žalobca nadobudol pohľadávku v sume 2.439,04 eura titulom poistného plnenia (ktorú už dňa 22. júna 2016 podanou žalobou uplatnil na súde), a teda sa logicky stal nositeľom hmotného práva na poistné plnenie až dňa 01. júna 2022. Uvedené žalobca nerozporoval a vyjadril sa, že ak na začiatku sporu pravdepodobne absentovala aktívna vecná legitimácia žalobcu tak, ako je to uvedené aj v rozhodnutí krajského súdu (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. februára 2022 sp. zn. 15Co/50/2020-583), súd v každom štádiu konania skúma aktívnu vecnú legitimáciu. Žalobca mal za to, že aktívna vecná legitimácia bola v danom čase už prítomná.

1.2. Vychádzajúc z uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nebol oprávnený na podanie žaloby, ktorou sa domáhal zaplata poistného plnenia, keďže v čase podania žaloby na súd nebol nositeľom hmotného práva na poistné plnenie. K tvrdeniu žalobcu o jeho nadobudnutej aktívnej vecnej legitimácii v spore, t.j. titulom zmluvy o postúpení pohľadávky, súd prvej inštancie uviedol, že tak, ako súd aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu skúma v priebehu celého konania, rovnako tak je potrebné, aby bol samotný žalobca (ktorý je v tomto konaní od jeho začiatku až do vyhlásenia rozsudku jeden a ten istý) jej nositeľom počas celého súdneho konania. Podľa súdu prvej inštancie nemohla obstať argumentácia žalobcu, že hoci žalobca v čase podania žaloby aktívnou vecnou legitimáciou nedisponoval, jej nadobudnutím v priebehu konania sa tento nedostatok tzv. zhojil aplikujúc ustanovenie § 217 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že to, aby žalobca bol v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, avšak nie len v čase vyhlásenia rozsudku, ale od samotného počiatku konania, čo však v prípade žalobcu splnené nebolo. Inou situáciou by bolo, ak by bola žaloba podaná zo strany samotného poisteného, vlastníka osobného motorového vozidla a postupcu, t.j. spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a.s., ako pôvodného vlastníka postúpenej pohľadávky, a následne až v priebehu súdneho konania by došlo k postúpeniu tejto pohľadávky na žalobcu - s takouto situáciou totiž právne predpisy počítajú a túto aj upravujú v ustanovení § 80 CSP. V takomto prípade by účinky podanej žaloby postupcom zostávali zachované aj voči postupníkovi. Rovnako nepochybne iná situácia by mohla nastať v prípade, ak by žalobca svoju aktívnu vecnú legitimáciu odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávky datovanej pred samotným dátumom doručenia žaloby na súd, čo sa však taktiež nestalo. V prípade žalobcu ani len nedošlo vo svojej podstate k procesnému nástupníctvu založenom na procesnej kontinuite právneho predchodcu (spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a.s.) a právneho nástupcu (žalobca), keďže spoločnosť UniCredit Leasing

Slovakia, a.s., nikdy stranou tohto konania ako žalobca nebola. Na mieste aktívne vecne nelegitimovaného žalobcu v čase podania žaloby nemôže ten istý žalobca vstúpiť po tom, čo je naňho postúpená žalovaná pohľadávka ako údajne žalobca už aktívne vecne legitimovaný. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná aktívna vecná legitimácia žalobcu v spore.

1.3. K námietke premĺčania vznesenej žalovanou v konaní súd prvej inštancie uviedol, že otázka premĺčania sa už vzhľadom na konštatovanie nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu stala irelevantnou. Konštatoval však, že premĺčanie práva žalobcu na zaplatenie dotknutej sumy by bolo na mieste, ak by sa samotný žalobca po postúpení pohľadávky domáhal jej uplatnenia na súde samostatnou inou žalobou. Tiež zdôraznil, že účinky uplatneného práva na súde žalobou, v tomto prípade podanou aktívne vecne nelegitimovaným žalobcom, nemôžu mať za následok prijatie záveru o riadne a včas uplatnenom práve na súde s účinkami neplynutia premĺčacej doby podľa ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka. Dané ustanovenie totiž jednoznačne takéto účinky spája len s prípadmi, ak veriteľ v premĺčacej dobe uplatní právo na súde a v konaní riadne pokračuje, pričom však mal súd prvej inštancie z uvedeného za zrejmé, že žalobca v čase podania žaloby na súd veriteľom žalovaného nebol, a preto v prípade ním podanej žaloby na súd v tomto konaní účinky neplynutia premĺčacej doby nenastali.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. januára 2024 č. k. 17Co/36/2023-756 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalovaného (výrok II.).

2.1. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca musí byť nositeľom aktívnej vecnej legitimácie počas celého konania (teda už v čase podania žaloby na súd). Odvolací súd uviedol, že takýto názor je v priamom rozpore s ustanovením § 217 ods. 1 prvá veta CSP, podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Súd prvej inštancie tak podľa názoru odvolacieho súdu dospel pri posudzovaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v prejednávacom spore k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Odvolací súd sumarizoval, že žalobca v čase podania žaloby nebol nositeľom aktívnej vecnej legitimácie v prejednávacom spore týkajúceho sa uplatneného nároku na poistné plnenie z poistnej zmluvy zo dňa 25. júna 2014, že v spore nebolo preukázané osobitné dojednanie medzi žalobcom a leasingovým prenajímateľom o práve žalobcu ako leasingového nájomcu na poistné plnenie z havarijného poistenia, ktoré bol povinný dojsť na základe leasingovej zmluvy zo dňa 25. júna 2014. Odvolací súd tiež uviedol, že z obsahu spisu vyplýva tiež vinkulácia poistného plnenia zo dňa 25. júna 2014 v prospech leasingového prenajímateľa (UniCredit Leasing Slovakia, a.s.), ktorá však sama osebe nezakladá jeho aktívnu vecnú legitimáciu v prejednávacom spore, keďže právo na poistné plnenie v jeho prospech vyplýva z § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj z poistnej zmluvy zo dňa 25. júna 2014 (vinkulácia poistného plnenia je tu bez právneho významu) a podľa dojednania v článku XIII. bod 2 všeobecných poistných podmienok k poistnej zmluve vinkulácia poistného plnenia nezakladá právo osoby, v prospech ktorej bolo poistné plnenie vinkulované, na poistné plnenie. Z obsahu spisu mal odvolací súd tiež za preukázané, že žalobca nadobudol spornú pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 01. júna 2022. Odvolací súd konštatoval, že v zmysle § 217 ods. 1 prvá veta CSP bol súd prvej inštancie na túto skutočnosť povinný pri rozhodovaní prihliadať, pretože v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku bol rozhodujúci práve skutkový a právny stav v čase jeho vyhlásenia. Dodal, že zároveň nejde o obchádzanie ustanovenia § 80 CSP, pretože uvedené ustanovenie reaguje výlučne na situáciu, kedy vecne legitimovaný subjekt po začatí konania vecnú legitimáciu stratí v dôsledku právnej skutočnosti, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Žiadne ustanovenie právneho poriadku neumožňuje súdu bez ďalšieho pri rozhodovaní neprihliadať na právne účinky hmotnoprávných úkonov strán vykonaných mimo civilného procesu, ktoré môžu mať dosah na legitimáciu strán v spore (výnimočne by bolo možné na tieto účinky neprihliadať v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by takýto hmotnoprávny úkon bol výkonom práv v rozpore s dobrými mravmi, čo nie je prípad prejednávaneho sporu). Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie bol preto pri rozhodovaní povinný považovať žalobcu za nositeľa aktívnej vecnej legitimácie, preto zamietnutie žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu vychádza

z nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie - žalobca spornú pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky v priebehu konania, preto v čase vydania napadnutého rozsudku mal súd prvej inštancie v zmysle § 217 CSP na túto skutočnosť prihliadnuť, pretože zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku nevyplýva, že v prípade sporu musí byť žalobca aktívne vecne legitimovaný v priebehu celého konania, nakoľko rozhodujúci je len stav v čase vyhlásenia rozsudku.

2.2. Odvolací súd považoval za potrebné v prejednávacom spore prihliadať na dôvodne vznesenú námietku premĺčania uplatneného nároku zo strany žalovaného. K uvedenému odvolací súd konštatoval, že vychádza z názoru, že prerušenie plynutia premĺčacej doby v dôsledku podania žaloby na súd podľa § 112 Občianskeho zákonníka nastane len v prípade podania žaloby aktívne vecne legitimovaným žalobcom. Ak žalobca nadobudol spornú pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky až v priebehu konania, môže sa žalovaný v spore ubrániť vznesením námietky premĺčania uplatneného nároku, dôvodnosť ktorej sa posudzuje k okamihu nadobudnutia spornej pohľadávky žalobcom a nie k okamihu podania žaloby na súd. Žalobca nadobudol spornú pohľadávku až po uplynutí všeobecnej premĺčacej doby, žalovaný preto vzniesol námietku premĺčania uplatneného nároku dôvodne. Uviedol, že základným účelom inštitútu premĺčania je pôsobenie na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a súčasne aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené plniť svoje povinnosti. Odvolací súd bol toho názoru, že bolo dôvodné prihliadnuť na vznesenú námietku premĺčania uplatneného nároku a žalobu žalobcu zamietnuť.

2.3. K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia nad rámec už uvedeného doplnil, že rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby nie je v rozpore s dobrými mravmi, ale je dôsledkom aplikácie príslušných právnych noriem na zistený skutkový stav veci. Tiež konštatoval, že postavenie žalobcu ako spotrebiteľa nemá vplyv na právne posúdenie veci z hľadiska premĺčania uplatneného nároku a ani z hľadiska posúdenia jeho vecnej legitimácie v spore, pretože predmetom konania nebol žiadny z nárokov vyplývajúcich z ochrany spotrebiteľa. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalobcu, že napadnutý rozsudok vydal nezákonný sudca. Podľa zistenia odvolacieho súdu došlo k zmene zákonného sudcu na základe opatrenia predsedu súdu zo dňa 26. januára 2022 v súlade so zákonom a na základe rozvrhu práce z dôvodu riešenia nerovnomernej zaťažnosti sudcov po preradení pôvodného zákonného sudcu na inú agendu pred vrátením veci na súd prvej inštancie na ďalšie konanie v dôsledku zrušenia predchádzajúceho rozsudku. Rozvrh práce súdu prvej inštancie na rok 2022 v písmene F výslovne počítal s prerozdelením vecí v prípade pridelenia sudcu na iný odbor pôsobnosti (pôvodný zákonný sudca bol pred vrátením veci z odvolacieho súdu pridelený na exekučné oddelenie s účinnosťou od 01. februára 2022). Po zrušení predchádzajúceho rozsudku zo strany odvolacieho súdu tak nebolo možné vec prideliť pôvodnému zákonnému sudcovi, ktorý už predmetnú agendu nemal pridelenú na vybavovanie; pri prerozdelení predmetného sporu bol zachovaný náhodný výber pomocou elektronickej podateľne a spis bol náhodne pridelený zákonnej sudkyňi, ktorá spor následne rozhodla napadnutým rozsudkom. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil.

2.4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže odvolací súd nesprávne právne posúdil, že prerušenie plynutia premĺčacej doby v dôsledku podania žaloby na súd podľa § 112 Občianskeho zákonníka nastane len v prípade podania žaloby aktívne vecne legitimovaným žalobcom. Za otázku zásadného právneho významu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená uviedol dovolateľ v dovolaní to, či „prerušenie plynutia premĺčacej doby v dôsledku podania žaloby na súd podľa § 112 Občianskeho zákonníka nastane len v prípade podania žaloby aktívne vecne legitimovaným žalobcom alebo aj v prípade podania žaloby žalobcom, ktorý v čase podania žaloby síce nemá aktívnu vecnú legitimáciu, avšak počas konania aktívnu vecnú legitimáciu nadobudne.“ Zároveň dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 479/2020 zo dňa 09. februára 2021, podľa ktorého „Znenie § 421 ods. 1 CSP nevyžaduje ako podmienku prípustnosti dovolania, aby právna otázka, ktorá je predmetom dovolania, spĺňala aj podmienku „zásadného právneho významu“. Každá z otázok

zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP spĺňa svojím spôsobom požiadavku zásadného právneho významu, pretože účelom dovolacieho konania je aj usmerňovanie a zjednocovanie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov autoritatívnym výkladom právnych noriem. Vyžadovanie formulácie dovolacej otázky ako otázky zásadného právneho významu ako ďalšej podmienky prípustnosti dovolania ide nad rámec zákonnej formulácie podmienok prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie.". Dovolateľ uviedol, že vznesenú námietku premĺčania je nutné posudzovať nie od okamihu nadobudnutia spornej pohľadávky, a teda od nadobudnutia aktívnej vecnej legitímácie, ale odo dňa podania žaloby, ktorou sa sporná pohľadávka uplatňuje, a to bez ohľadu na to, či žalobca bol alebo nebol aktívne vecne legítimovaný. Premĺčacia doba je spojená s právom/nárokom, ktoré premĺčaniu podlieha a nie s osobou, ktorá toto právo uplatňuje. Preto, ak aj dôjde k uplatneniu nároku podaním žaloby pred uplynutím premĺčacej doby osobou, ktorá v čase podania žaloby nemá aktívnu vecnú legitímáciu, resp. jej aktívne vecná legitímácia je sporná, avšak v priebehu súdneho konania aktívnu vecnú legitímáciu nadobudne a preukáže, v súlade s § 112 Občianskeho zákonníka dôjde k prerušeniu premĺčacej doby dňom, kedy bola žaloba podaná na súde, nie dňom nadobudnutia, či preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Prerušenie premĺčacej doby nemôže nastať až v čase, keď v priebehu súdneho konania dôjde zo strany žalobcu k nadobudnutiu, či preukázaniu aktívnej vecnej legitímácie, ignorujúc pritom procesný úkon žalobcu, a to podanie samotnej žaloby pred uplynutím premĺčacej doby. Dovolateľ v závere dovolania uviedol, že rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj rozhodnutím odvolacieho súdu mu bolo odňaté ústavné právo na riadne prejednanie uplatneného nároku. 3.2. Dovolateľ dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a tiež, aby rozhodol, že má ako dovolateľ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne, zákonné, spravodlivé a súladné s aktuálnou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Podľa názoru žalovanej dospel odvolací súd k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolanie zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP a zároveň, aby uložil dovolateľovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné zamietnuť, pretože nie je dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Pokiaľ zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. V zmysle § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval výlučne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie právnej otázky odvolacím súdom, ktorá je v dovolaní formulovaná v znení: „či prerušenie plynutia premlčacej doby v dôsledku podania žaloby na súd podľa § 112 Občianskeho zákonníka nastane len v prípade podania žaloby aktívne vecne legitimovaným žalobcom alebo aj v prípade podania žaloby žalobcom, ktorý v čase podania žaloby síce nemá aktívnu vecnú legitimáciu, avšak počas konania aktívnu vecnú legitimáciu nadobudne.“

10. Dovolací súd zdôrazňuje, že je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

11. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

13. Dovolací súd so zreteľom na to, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod bol vymedzený zákonom stanoveným postupom v zmysle § 432 ods. 2 CSP a v situácii, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je v danom prípade procesne prípustné. Následne preto dovolací súd pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a skúmal, či je podané dovolanie dôvodné (teda či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia), keďže dovolateľom nastolená právna otázka nepochybne mala svoj význam pre nosné právne závery nižších súdov.

14. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

15. V nadväznosti na formulovanú právnu otázku dovolateľ uviedol, že právny názor odvolacieho súdu vyslovený v napadnutom rozhodnutí týkajúci sa prerušenia premlčacej doby a posudzovania vznesenia námietky k okamihu nadobudnutia pohľadávky a nie k okamihu podania žaloby na súd, podľa jeho názoru nie je správny.

16. Dovolateľ mal aj v dovolaní naďalej za to, že v prejednávanej veci je nositeľom práva na podanie

žaloby, keďže zmluvu so žalovaným uzatvoril výlučne žalobca (dovolateľ), nie leasingová spoločnosť, a od tejto skutočnosti sa následne odvíjajú všetky následne právne vzťahy. Skutočnosť, že dovolateľ nebol vlastníkom motorového vozidla, nemá žiaden vplyv na posúdenie veci, ako sa podľa dovolateľa mylne domnieval súd prvej inštancie. Podstatnou je podľa dovolateľa skutočnosť, že to bol on, ktorý v postavení držiteľa vozidla so žalovanou uzavrel poisťnú zmluvu na predmetné vozidlo. Podľa dovolateľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01. júna 2022 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávky“) nedošlo k zmene rozhodujúcich skutočností, či skutkových tvrdení uvedených v žalobe, ako ani k zmene požadovaného nároku. Ak odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že aktívna vecná legitimácia žalobcu je daná, hoci nadobudnutá v priebehu súdneho konania, potom podľa dovolateľa nie je právne udržateľné, aby podanie žaloby ako procesný úkon, ktorým si žalobca uplatnil voči žalovanej spornú pohľadávku, nemalo absolútne žiadny vplyv na prerušenie premľacej doby, a táto by aj po podaní žaloby mala ďalej plynúť.

17. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyjadril, že sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že boli splnené podmienky na zamietnutie žaloby žalobcu pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitimácie v spore, keďže spornú pohľadávku žalobca nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky v priebehu konania, preto v čase vydania napadnutého rozsudku mal súd prvej inštancie v zmysle § 217 CSP na túto skutočnosť prihliadnuť, pretože zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku nevyplýva, že v prípade sporu musí byť žalobca aktívne vecne legitimovaný v priebehu celého konania, rozhodujúci je len stav v čase vyhlásenia rozsudku.

18. Odvolací súd považoval však za potrebné v spore prihliadnuť na dôvodne vznesenú námietku premľania uplatneného nároku zo strany žalovanej. K uvedenému odvolací súd v bode 4.3.8. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval: „Zo skutkových zistení v prejednávacom spore vyplýva, že ku škodovej udalosti došlo dňa 29. 11. 2015. Všeobecná trojročná premľacia doba na uplatnenie sporného nároku začala plynúť dňa 29. 11. 2016 a uplynula dňa 29.11.2019, ktorý bol riadny pracovným dňom (piatok). Žalobu podal žalobca na súd dňa 22.06.2016. V čase podania žaloby nebol žalobca aktívne vecne legitimovaný (body 4.3.4 až 4.3.6), pretože právo na poisťné plnenie mu nevyplývalo zo zákona ani z uzavretej poisťnej zmluvy. Spornú pohľadávku nadobudol žalobca až na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01. 06. 2022, teda po márnom uplynutí všeobecnej trojročnej premľacej doby na uplatnenie nároku (§ 112 Občianskeho zákonníka).“.

19. Odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti námietky premľania vznesenej žalovanou vychádzal z názoru, že prerušenie plynutia premľacej doby v dôsledku podania žaloby na súd podľa § 112 Občianskeho zákonníka nastane len v prípade podania žaloby aktívne vecne legitimovaným žalobcom. Odvolací súd mal za to, že ak žalobca spornú pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky až v priebehu konania, môže sa žalovaná v spore brániť vznesením námietky premľania uplatneného nároku, ktorej dôvodnosť sa posudzuje k okamihu nadobudnutia spornej pohľadávky žalobcom a nie k okamihu podania žaloby na súd. Žalobca spornú pohľadávku nadobudol až po uplynutí všeobecnej trojročnej premľacej doby, preto odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná vzniesla námietku premľania uplatneného nároku dôvodne. Odvolací súd sa tak stotožnil so súdom prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že premľacia doba je spojená s právom/nárokom, ktoré premľaniu podlieha a nie s osobou, ktorá toto právo uplatňuje, pretože samotná litera zákona v § 112 Občianskeho zákonníka hovorí o uplatnení práva na súde práve veriteľom, a nie kýmkoľvek.

20. Dovolateľ na svojich názoroch v otázke posúdenia vznesenej námietky premľania zotrval aj v dovolaní. Podľa dovolateľa je vznesenú námietku premľania nutné posudzovať nie od okamihu nadobudnutia spornej pohľadávky, a teda od nadobudnutia aktívnej vecnej legitimácie, ale odo dňa podania žaloby, ktorou sa sporná pohľadávka uplatňuje, a to bez ohľadu na to, či žalobca bol alebo nebol aktívne vecne legitimovaný. Zotrval na tvrdení, že premľacia doba je spojená s právom/nárokom, ktoré premľaniu podlieha a nie s osobou, ktorá toto právo uplatňuje. Ak dôjde k uplatneniu nároku podaním žaloby pred uplynutím premľacej doby osobou, ktorá v čase podania žaloby nemá vecnú legitimáciu, no v priebehu súdneho konania túto nadobudne, tak v súlade s § 112 Občianskeho

zákonníka dôjde k prerušeniu premlčacej doby dňom, kedy bola žaloba podaná na súde, nie dňom nadobudnutia, či preukázania aktívnej vecnej legitimácie. Prerušenie premlčacej doby nemôže podľa dovolateľa nastať až v čase, keď v priebehu súdneho konania dôjde zo strany žalobcu k nadobudnutiu, či preukázaniu aktívnej vecnej legitimácie, ignorujúc procesný úkon žalobcu - podanie samotnej žaloby pred uplynutím premlčacej doby.

21. V zmysle ustanovenia § 100 Občianskeho zákonníka platí, že právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110); na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka; ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

22. Inštitút premlčania možno chápať ako reflexiu zásady „vigilantibus iura scripta sunt” - „právo patrí bdelým.” Ak oprávnený subjekt - veriteľ, nevykoná svoje právo v zákonom stanovenej premlčacej lehote, oslabí sa jeho nárok spočívajúci v možnosti domôcť sa svojho práva súdnou cestou. Keďže súd na premlčanie neprihliada ex offio (z úradnej povinnosti), právo s oslabenou zložkou nároku možno v súdnom konaní aj naďalej priznať. V prípade ak však povinný subjekt - dlžník vznesie voči takto oslabenému právu námietku premlčania, dochádza k úplnému zániku zložky nároku a právo sa stáva súdne nevymožiteľné a súd následne nemôže veriteľovi priznať premlčané právo, voči ktorému dlžník účinne vzniesol námietku premlčania. (Dufalová, L. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2025, pri § 100, str. 189)

23. Zákon v ustanovení § 101 Občianskeho zákonníka stanovuje, že pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

24. Podľa § 104 Občianskeho zákonníka premlčacia doba pri právach na plnenie z poistenia začína plynúť za rok po poistnej udalosti.

25. Ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka upravuje spočívanie premlčacej lehoty tak, že ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

26. Dovolateľ v zásade namietal výklad ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka odvolacím súdom, ako aj súdom prvej inštancie. Dovolací súd považuje na tomto mieste za potrebné uviesť, že oba sudy nižšej inštancie v otázke výkladu predmetného ustanovenia prezentovali totožný právny názor. V bode 41. odôvodnenia svojho rozhodnutia súd prvej inštancie v naznačenej spojitosti uviedol: „...účinky uplatneného práva na súde žalobou v tomto prípade aktívne vecne nelegitimovaným žalobcom, nemôžu mať za následok prijatie záveru o riadne a včas uplatnenom práve na súde s účinkami neplynutia premlčacej doby podľa ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka. Dané ustanovenie totiž jednoznačne takéto účinky spája len s prípadmi, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde a v konaní riadne pokračuje, pričom však ako je už z vyššie uvedeného zrejmé, žalobca v čase podania žaloby na súd veriteľom žalovaného nebol, a preto v prípade ním podanej žaloby na súd v tomto konaní účinky neplynutia premlčacej doby nenastali. Neobstojí preto ani tvrdenie žalobcu, že premlčacia doba je spojená s právom/nárokom, ktoré premlčaniu podlieha a nie s osobou, ktorá toto právo uplatňuje, pretože samotná litera zákona hovorí o uplatnení práva na súde práve veriteľom, a nie kýmkoľvek.”. Odvolací súd s rovnakou mierou jednoznačnosti konštatoval, že v čase podania žaloby nebol žalobca (dovolateľ) aktívne vecne legitimovaným, keďže právo na poistné plnenie mu nevyplývalo zo zákona ani z uzavretej poistnej zmluvy. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, spornú pohľadávku žalobca nadobudol až na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01. júna 2022, teda po márnom uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby na uplatnenie nároku.

27. Dovolací súd ako prvé poukazuje na odborný výklad k ustanoveniu § 112 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak neexistovalo subjektívne majetkové právo žalobcu, nemohla existovať ani premlčacia

lehota na jeho uplatnenie, a teda z hľadiska plynutia premlčacej lehoty sa na túto situáciu hľadá tak, ako keby k začatiu jej plynutia ani nedošlo. (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 778-781; A. Dulak.)

28. Podľa autorov Občianskeho zákoníka I. Obecná časť (§ 1-654), 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2022, s. 2132-2148: L. Brim ustanovenie § 648 (ktorého znenie je totožné s posudzovaným § 112 Občianskeho zákoníka - pozn.) spája spočívanie premlčacej lehoty iba s uplatnením práva veriteľom, teda osobou, ktorej premlčujúce sa oprávnenie v čase uplatnenia svedčí. Veriteľ môže svoje právo uplatňovať sám alebo prostredníctvom priameho zástupcu. Ak sa domáha práva vo vlastnom mene niekto iný ako jeho nositeľ, nastupujú účinky spočívania premlčacej lehoty len v prípadoch, keď právna úprava uplatnenia práva subjektom odlišným od veriteľa predpokladá (Mansel In: Heidel a kol. 2012, s. Wegen, Weinreich 2016 s. 325), teda v prípadoch zákonnej alebo dohodnutej procesnej legitímácie (Coufalík 2019). Ak pôvodne neoprávnený žalobca nadobudne v priebehu konania dotknuté právo, premlčacia lehota spočíva ex nunc od okamihu nadobudnutia, nie spätne už k začiatku konania (Mansel In: Heidel a kol. 2012 s. 1369). Naopak, ak právo v mene veriteľa uplatňuje zástupca vystupujúci bez náležitého zástupcu a ak zastúpený veriteľ schváli dodatočné konanie zástupcu (skôr ako súd pristúpi k zastaveniu konania podľa § 104 ods. 2 OSŘ, NS 2 Cdon 495/97, NS 23 Cd 390/2009) bude sa právo pokladať za uplatnené v zmysle § 648 už okamihom podania žaloby (Grothe In: Schubert 2018 § 204 20, Ellenberger In: Palandt 2016 s. 236).

29. Napriek tomu, že netreba polemizovať ani s názorom o nezáväznosti judikatúry vrcholných súdnych ustanovizní iných štátov (Najvyšší súd Českej republiky po 01. januári 1993 z toho nevynímajúc, tu por. aj R 71/2018), dovolací súd podotýka, že pri interpretácii právnej úpravy totožnej s tou analyzovanou v prejednávanej veci Najvyšší súd Českej republiky i v rozhodnutí sp. zn. 28Cdo/187/2013 zo dňa 11. septembra 2014 (SR 4/2015) vyslovil, že: „Námietka dovolateľa týkajúca sa prerušenia premlčacej doby pritom vychádza z názoru, že žaloba nemohla mať žiadne hmotnoprávne účinky, pretože žalobkyňa v okamihu jej podania nebola aktívne vecne legitimovaná. S dovolateľom možno súhlasiť potiaľ, že je všeobecne nesprávny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého pre prerušenie premlčacej doby ani pre výsledok konania nie je rozhodujúce, či žalobkyňa bola nositeľkou hmotného práva, ktoré uplatnila na súde (teda, či bola aktívne vecne legitimovaná) už v dobe podania žaloby, rozhodné je to, či mala aktívnu vecnú legitímáciu v dobe rozhodovania súdu o jej nároku. Ako vyplýva z § 112 ObčZ, aby došlo k prerušeniu premlčacej doby, musí byť právo na súde uplatnené veriteľom, t. j. osobou aktívne vecne legitimovanou.“

30. Z dôvodu komplexnosti, dovolací súd ešte dodáva, že pokiaľ ide o posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v rámci súdneho konania, odvolací súd v napadnutom rozsudku v podstatnom konštatoval, že v čase podania žaloby žalobca aktívnou vecnou legitímáciou nedisponoval. Odvolací súd uvedené považoval za preukázané zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie (zhrnutý v bode 2.1. tohto rozhodnutia dovolacieho súdu). Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanom spore po celú dobu konania, ktorý nedostatok bol dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu súdom prvej inštancie (keďže súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobca musí byť nositeľom aktívnej vecnej legitímácie počas celého konania - t. j. už v čase podania na súd), pretože mal za to, že uvedené je v priamom rozpore s § 217 ods. 1 prvá veta CSP, podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Dovolateľ namietal, že nie je právne udržateľné, ak odvolací súd konštatoval, že jeho aktívna vecná legitímácia v konaní je daná (hoci nadobudnutá až v priebehu súdneho konania) a zároveň, aby podanie žaloby, ktorým si ako žalobca uplatnil voči žalovanej spornú pohľadávku, nemalo absolútne žiadny vplyv na prerušenie premlčacej doby, a táto by aj po podaní žaloby mala ďalej plynúť.

31. Dovolací súd v nadväznosti na uvedenú dovoláciu argumentáciu konštatuje, že odvolací súd sa posúdením otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní zaoberal a rozhodol o nej z hľadiska jej posúdenia súdom prvej inštancie ako dôvodu na zamietnutie žaloby. Skutočnosť, že odvolací súd vyslovil, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozsudku, kedy mal súd prvej inštancie prihliadnuť na skutočnosť, že žalobca aktívnu vecnú legitímáciu nadobudol až zmluvou o postúpení pohľadávky v

priebehu konania, nemala žiaden vplyv na posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku zo strany žalovanej. To, že v čase vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie žalobca už aktívnou vecnou legitímáciou disponoval nijako nepodmieňovalo posúdenie (ne)dôvodnosti vznesenej námietky premlčania žalovanou. Dôvodnosť vznesenej námietky premlčania žalovanou odvolací súd argumentoval na báze zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, na ktorý správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní.

32. Na uvedenom základe dospel najvyšší súd k záveru, že odvolací súd správne právne posúdil dôvodnosť vznesenej námietky premlčania žalovanou, keď konštatoval, že prerušenie plynutia premlčacej doby v dôsledku podania žaloby na súd v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka nastane len v takom prípade, ak žalobu podá aktívne vecne legitimovaný žalobca. Inak povedané, ak pôvodne neoprávnený veriteľ (žalobca) nadobudne dotknuté právo v priebehu konania, premlčacia lehota spočíva od okamihu tohto nadobudnutia (t. j. ex nunc), nie už spätne k začiatku konania.

33. Najvyšší súd vychádzajúc z uvedeného preto dovolanie žalobcu zamietol podľa § 448 CSP ako nedôvodné, pretože smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

34. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v dovolacom konaní plný úspech, preto jej proti neúspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.